

РЕШЕНИЕ

№ 21522

гр. София, 23.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 05.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **2284**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК във вр. с ЗОБВВПИ.

Производството по делото е образувано по жалба на А. С. Ч. с ЕГН [ЕГН] против Отказ рег. №УРИ230000-3071/18.02.25г. на Началник 06 РУ при СДВР, с който на А. Ч. е отказано издаване на разрешително за съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие и боеприпаси за него с цел самоохрана. В жалбата са наведени доводи, че при издаване на оспорения отказ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. В заключение се моли за отмяна на обжалвания отказ.

От страна на ответника по делото е представена пълната административна преписка по оспорения административен акт . Оспорва се ооснователността на жалбата.

В с.з. жалбоподателя се явява лично и поддържа жалбата.

Ответника, чрез юриск. Г. оспорва жалбата.

От фактическа и правна страна:

Оспореният отказ е връчен лично, а жалбата срещу него е подадена на 26.02.2025г. Като подадена в 14-дневния законоустановен срок за обжалване, от активно легитимирана страна и при наличието на правен интерес от търсената защита, жалбата е процесуално допустима.

Видно от представеното по делото заявление/ стр.18/ е, че Ч. е подал на 10.01.2025г. искане за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късо нарезно оръжие Към

заявлението са приложени изискващите се от закона документи, без да са изложени мотиви за необходимостта от издаване на разрешение. Представено е свидетелство за съдимост, от което е видно че Ч. е неосъждан. Представено е удостоверение, от което е видно че срещу Ч. няма обвинения по неприключени наказателни производства. Извършено е проучване на Ч., за което са изготвени справки и докладни записки – стр. 29-32 от делото. Видно от същите е, че срещу лицето няма заведени заявителски материали; няма данни за водени съдебни дела срещу него.

Във връзка с направеното проучване на Ч., до последния е изпратено съобщение от 27.01.2025г. по чл.26 ал.1 от АПК, в което е отразено, че в заявлението и документите към него не е посочена основателна и мотивирана необходимост от притежаване на късо бойно оръжие и боеприпаси към него, съгласно чл.58 ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ, като лицето е уведомено, че ще започне административно производство за отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късо бойно оръжие и боеприпаси, и му е предоставен 30-дневен срок за даване на допълнителни писмени възражения и мотиви относно необходимостта от притежаване на късо бойно оръжие.

На 10.02.2025г. от Ч. са подадени мотиви относно необходимостта от огнестрелно оръжие, в които от лицето се посочва, че огнестрелното оръжие е придобил за охрана и самохрана на него и личната му собственост. Посочва се, че работи като съдебен експерт и във връзка с изготвяне на експертиза му е необходимо да разполага с оръжие с цел самозащита, поради естеството на пренасяните от него образци на материали.

От Началник РУ – Червен бряг е издаден Отказ на 18.02.25г., с който на Ч. е отказано издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късо нарезно оръжие и боеприпаси за него с цел самоохрана. За да обоснове този извод административният орган се е позовал на факта, че в допълнително представените мотиви за необходимостта от носене, употреба и съхранение на огнестрелно оръжие, не са посочени обстоятелства за физическа или друга заплаха и нападения срещу заявителя, регистрирани жалби за такива към прокуратурата или поделения на МВР, от които да е видно, че лицето се нуждае от самоохрана. Позовал се е на разпоредбата на чл.58 ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ, че не се издава разрешение на лице, което няма основателна причина – самоотбрана, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. В заключение, въз основа на приложените документи и извършената служебна проверка, и предвид факта, че става въпрос за общо опасно средство, субективната и обективна опасност от притежание на огнестрелно оръжие и евентуална вреда от неговото използване, е отказал издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на късо нарезно оръжие и боеприпаси за него с цел самоохрана.

Именно този индивидуален административен акт е предмет на настоящето съдебно производство.

Оспореният отказ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 ал.1 от АПК, който е издаден от компетентен орган предвид правомощията му по чл.83 ал.5 вр. с чл.87 ал.1 от ЗОБВВПИ. Оспореният отказ е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички изискуеми реквизити съгласно чл.59 ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания за неговото издаване. По отношение наличието на мотивите (фактически основания), съдът намира, че отказът е мотивиран от една страна с разпоредбата на чл.58 ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ, като изрично е посочено, че разрешение за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице което няма основателна причина – самоотбрана, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. От друга страна, са анализирани резултатите от извършената проверка и е установено, че в мотивите лицето не е посочило обстоятелства за физическа или друга заплаха и

нападения срещу него, нито регистрирани жалби до прокуратура или МВР, от които да е видно, че заявителят се нуждае от самоохрана. В заключение е направен извод, че заявителят не е обосновал необходимост от издаване на исканото разрешение с цел самоохрана с късо бойно оръжие. Ето защо е неоснователно твърдението в жалбата, че отказът е немотивиран и неясен.

Процесният отказ е издаден при спазване на административно-производствените правила. Производството е започнало по инициатива на оспорващия, на когото е изпратено съобщение по реда на чл.26 ал.1 от АПК, с което го уведомяват, че не е посочил основателна и мотивирана необходимост от притежаване на късо бойно оръжие и боеприпаси към него, и че ще започне производство по отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късо бойно оръжие и боеприпаси. На заявителя е дадена възможност да представи мотиви, от което последният се е възползвал, като е депозирал същите в указаният му срок. Представените на 10.02.2025г. мотиви са обсъдени в оспореният отказ, който е издаден на 18.02.2025г.

Относно спазване на материално-правните разпоредби съдът съобрази следното:

Разрешението за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие по своята правна същност е благоприятстващ административен акт, който органът издава при наличие на установените в закона предпоставки. В чл.58 ал.1 от ЗОБВВПИ са регламентирани материалноправните изисквания, при липсата на някое от които органът по чл.83 ал.5 от ЗОБВВПИ е длъжен да откаже издаване на разрешение. Изискванията са свързани с личността на заявителя (т. 1 - 9 на чл.58 ал.1) и с целта, за която се иска разрешението (т.10). Освен материалноправните изисквания, при наличието на които органът издава разрешение, законодателят, с оглед на правния субект, който иска издаване на разрешение и с оглед на целта, за която се иска издаване на разрешението, е регламентирал изрично и съдържанието на заявлението, което лицата следва да подадат, както и необходимите документи, които следва да бъдат приложени към него.

С оглед на разпоредбата на чл.83 ал.2 от ЗОБВВПИ органът е длъжен при констатиране на непълноти и/или несъответствия с изискванията на закона да уведоми заявителя и да му даде възможност да ги отстрани. Разпоредбата представлява изрично правило в производството по издаване на разрешително и е проявление именно на благоприятстващия характер на акта, който се иска да бъде издаден. Разпоредбата сочи кога и какво органът е длъжен да укаже на заявителя. Той трябва да му укаже, че представените документи са непълни или несъответни на изискванията, т. е. че липсват изискуеми от закона документи или че представените не отговарят на изискванията. Освен задължението да укаже липсата или несъответствието на изискуем документ законодателят изрично е регламентирал и кои релевантни факти органът установя сам, т. е. за кои факти той събира служебно доказателства по смисъла на чл.36 ал.1 от АПК. Съгласно чл.83 ал.4 от ЗОБВВПИ органът служебно проверява обстоятелствата по чл.58 ал.1 т.3, както и дали срещу съответното лице има обвинение за умишлено престъпление от общ характер. С тази разпоредба законодателят изрично е разпределил задълженията по събиране на доказателствата между органа и заявителя.

От изложеното се налага извода, че органът е длъжен, ако при извършената проверка на съответствието на заявлението и на приложените към него документи със законовите изисквания установи, че липсва изискуем документ, в т. ч. документ, изискван с оглед на правния статус на заявителя и на предмета на исканото разрешително или че представен документ е непълен, да уведоми заявителя и да му даде срок да отстрани нередовността на документа. Органът е длъжен още служебно да събере доказателства за посочените в чл. 83, ал.4 от ЗОБВВПИ обстоятелства. Органът обаче, няма задължение да събира доказателства за обосноваване на причината за исканото разрешително. Т.е. в тежест на инициралото производството лице е да докаже нуждата

от придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелно оръжие, да докаже заявената от него цел за издаване на разрешение. В този смисъл е и съдебната практика.

В конкретния случай, спорният по делото въпрос е за обосноваността на заявлението с оглед на изискването на чл.58 ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ. За да е налице изпълнение на това изискване е необходимо заявителят да е посочил, първо, някоя от визираните в т.10 причини, и второ, да е представил надлежни доказателства за нея, които да я правят основателна. В случая Ч. е обосновал като причина за исканото разрешително самоотбрана, а е изложил факти които обосновават самоохрана. Самоохраната не е предвидена като основание за издаване на разрешение в [чл.6 ал.3 от ЗОБВВПИ](#). Самоохраната е предвидена като основание за издаване на разрешение за служебни цели – [чл.6 ал.2 от ЗОБВВПИ](#), а не за граждански. Като основание за издаване на разрешение за граждански цели в [т.1 на чл.6 ал.3 от ЗОБВВПИ](#) е предвидена самоотбраната. Т.е. тази непрецизност е допусната от самия заявител с подаването на искането за издаване на разрешение, поради което възраженията в жалбата са неоснователни. Следва да се посочи, че от страна на Ч. не са представени доказателства пред органа, че оръжието му е необходимо за служебни цели. Както е посочил административния орган и в мотивите на обжалвания отказ, при необходимост закона дава възможност лица да предприемат действия за издаване на разрешение за оръжие. От друга страна, ако се приеме, че Ч. е имал предвид издаване на разрешение за оръжие за граждански цели, за самоотбрана, то е следвало да докаже и основателността на причината, т. е. да посочи достатъчно сериозни факти и обстоятелства, които дават основание да се направи разумно обосновано предположение за действителна сериозна причина, която налага използването на оръжие, в случая, за самоотбрана.

От доказателствата по делото не се установява наличието на обстоятелства, които да обосноват извод, че заявителят е застрашен до степен, че да се налага нуждата от самоотбрана с огнестрелно оръжие. Фактите, на които се основава твърдението за основателна причина за самоотбрана, трябва да са такива, че да дават възможност да се направи разумно обосновано предположение за необходимостта от самоотбрана. Осъществяването на правнорегламентирана дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високия риск от обществена опасност не може да бъде самоцелно, а мотивирано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват изложените от лицето аргументи. При липсата на данни за конкретни актове, застрашаващи личната безопасност на лицето към момента на подаване на заявлението, необходимостта от носене на огнестрелно оръжие не е доказана. Изложените от Ч. факти не установяват конкретна заплахата за него и семейството му, която да води до извод за обоснованост на искането на заявителя за издаване на исканото разрешение. А предотвратяването на потенциални посегателства върху личността и имуществото не може да мотивира издаване на разрешение, тъй като заплахата от действия с такъв характер съществува хипотетично за всеки гражданин. Съответно разширяването на тълкуването на необходимостта, като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития, би довело до издаване на разрешение практически на всеки и би обезсмислило необходимостта като критерий, въведен в закона, за установяване на основателността на искането за осъществяване на дейностите с огнестрелно оръжие.

В. със закона разрешителен режим изисква установяване на категорична необходимост от носене на оръжие, а не изследване на възможни, но несигурни и дори малко вероятни събития като евентуални посегателства върху живота, здравето или имуществото на жалбоподателя. Заплахата от действия с такъв характер съществува хипотетично за всеки гражданин на страната и разширителното тълкуване на необходимостта да се притежава оръжие като необходимост за предотвратяване на бъдещи несигурни събития, би довело до издаване на разрешение практически на всеки и би обезсмислило необходимостта като критерий, въведен в закона за

установяване на основателността на искането за дейностите с огнестрелно оръжие и целта на самия разрешителен режим. В. разрешителен режим изисква установяване на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава необходимост от издаване на разрешение за придобиване на оръжие, извън намеренията и теоретичните предположения на заявителя.

В действителност оспорващият отговаря на всички останали предпоставки на закона, представил е необходимите документи за това, но в конкретния случай с оглед данните по делото не се установява и доказва наличието на основателна причина, каквато изисква законът и чиято тежест е вменена именно на заявителя. В случая административният орган действа в условията на обвързана компетентност и липсата на обстоятелства, посочени в чл.58 ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ, са предпоставка да бъде отказано издаването на разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия. В изпълнение на нормативно уредените си задължения административният орган е извършил конкретна преценка, дали към конкретния момент са изпълнени всички законови предпоставки за издаване на исканото разрешение, поради което е постановил един обоснован и законосъобразен акт.

В случая не е налице и отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК, тъй като обжалваният административен акт не противоречи на целта на закона. Началникът на 06 РУ при СДВР е административният орган който осъществява контрол върху оръжията и боеприпасите и при правилно установеното наличие на основания по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, след изпълнение на законоустановената процедура, е издал отказа в съответствие с целта на закона, а именно да не се допуска безразборно разпространение, закупуване, съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия, които са предмети с висока степен на обществена опасност, можещи да засегнат живота и здравето на множество граждани.

Предвид гореизложеното оспореният отказ съответства на материалния закон и на целта на закона, поради което жалбата срещу него е неоснователна.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. Ч. с ЕГН [ЕГН] против Отказ рег.№УРИ230000-3071/18.02.25г. на Началник 06 РУ при СДВР, с който на А. Ч. е отказано издаване на разрешително за съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие и боеприпаси за него с цел самоохрана.

РЕШЕНИЕТО подлежи на оспорване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: